

[Miljøministeren]

fjor – ikke er meget bevendt, hvis vi virkelig skal gøre en indsats for tropeskoven. Vores store indsats ligger i at få trukket EF, de internationale organer og ITTO frem til beslutninger, som træffes sammen med udviklingslandene. Det er jo også derfor, at vi ikke har lavet det, som fru Dorte Bennedsen efterlyste, på indeværende tidspunkt, nemlig forbudet. Jeg forstod også godt, at fru Dorte Bennedsen ikke vil have forbud endnu, men efter en overgangsperiode.

Men samtidig sagde fru Dorte Bennedsen jo lidt senere, at der manglede støtte til lokalbefolkningen. Disse to ting kan jeg ikke få til at hænge sammen. Det er jo lige præcis ikke en støtte til lokalbefolkningen at indføre et forbud.

Hvorledes skal lokalbefolkningen få mulighed for at få den sociale udvikling, den uddannelse, den sundhedsudvikling, som penangerne i Malaysia efterlyser, og uden hvilken de ikke kan udvikle bæredygtig tømmerhugst. Den danske indsats ligger bl.a. i at hjælpe til bæredygtighed, også inden for tømmerhugsteknik, i at levere forskning, som kan gøre, at skovene kan udvikles bedre. Det var også, hvad Sarawaks miljøminister efterlyste. Han kommer til Danmark i marts måned. Jeg vil invitere ordførerne til møde med ham, så man kan drøfte bæredygtighedsbegrebet i forbindelse med Sarawak.

Vi eksporterer faktisk uddannelse og forskning, således at man kan få et bæredygtig skovbrug, det er den eneste måde at hjælpe lokalbefolkningen på. Derude sagde de: »Ja, kom bare med jeres forbud, men så er vi nødt til at rydde skovene, for så må vi lave landbrug. I redder ikke nogen skove ved at lave forbud, for så kan vi ikke sælge vores træ; så rydder vi skovene, for vi skal jo leve af noget.« Så jeg ser en modsigelse i fru Dorte Bennedsens to udsagn her. Men vi har også skrevet, at vi i 1995 skal revurdere, hvor langt man er kommet ad frivillighedens vej gennem ITTO og andre organisationer. Så må vi se, om der skal andre virkemidler til. Malaysia har accepteret at bringe sig på et bæredygtigt niveau i 1992-93.

Jeg vil gerne sige, at vi jo ikke er helt så kyniske, som fru Dorte Bennedsen gengav det, i forbindelse med de danske bøgeskove. Jeg forstod det på den måde, at vi hellere vil importere end bruge af vores egen bøgeskov. På side

86 i rapporten står der om handelsskridtene i forhold til tropeskove, at man ikke vil foreslå de skrappe skridt, som fru Dorte Bennedsen gerne vil have, fordi det frygtes at få negative konsekvenser for de tropiske landes udvikling. Det er jo hovedargumentet. Samtidig står der, at faldende efterspørgsel efter tropisk tømmer fører til faldende markedsværdi af de tropiske skove og dermed formentlig til øget konvertering af skovarealer til andre formål. Først derefter står der, at det også kunne give problemer for vore egne skove. Det er ikke hovedargumentet, men det er jo dog en kendsgerning. Der mangler også, får vi at vide, teknologiverførsel. Men den skal jo komme i kraft af skovkonventionen, og så finder den da allerede i dag sted igennem bistandshjælpen.

Hvad angår Brasilien, var jeg ikke helt med på, hvad det var, vi blev kritiseret for, men jeg skal for en sikkerheds skyld – jeg kan jo have misforstået kritikpunktet – gøre opmærksom på, at Brasilien har været og er et meget stort problem i forbindelse med hugsten i Amazonas. Men her er man nået frem til, at Brasilien, EF – og det vil sige Danmark via EF – og Verdensbanken er indgået i et samarbejde, som skal sikre regnskoven i Amazonlandet. Der er afsat 250 mio. US\$ over 3 år til pilotprojektet.

Jeg forstod også på fru Dorte Bennedsen, at man i øvrigt var tilfreds med en række grundtanker, men ønskede mere handling. Derfor vil jeg gerne have at vide – ikke nødvendigvis i dag, men ved en anden lejlighed; vi er fra regeringens side fuldstændig åbne med hensyn til yderligere drøftelser for Rio – hvilke yderligere tiltag man vil have. Jeg manglede fornemmelse af, hvad det egentlig var, man ville have, men det kan vi drøfte videre. Der vil jo finde en yderligere dialog sted inden Rio.

Til hr. Gade vil jeg sige, at nu må hr. Gade ikke forlange, at tre – statsministeren og to andre ministre – skal gentage hinandens taler. Jeg forstod, at hr. Gade var meget ked af, at jeg ikke gentog udenrigsministerens udsagn om ressourceforbruget. Jeg har nu altså den indstilling, at når udenrigsministeren har sagt noget, og når han har sagt noget rigtigt, behøver jeg ikke at gentage det, så burde det være gået ind. Derfor valgte jeg at tale om andre ting. Sådan har vi fordelt det mellem os for ikke at holde tre identiske taler.